

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4To/7/2021
Identifikačné číslo spisu:	9521100107
Dátum vydania rozhodnutia:	02.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:9521100107.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dušana Krč - Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému G. R. pre pokračovací prečin športovej korupcie podľa § 336b ods. 1 Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom 2. augusta 2022 v Bratislave, o odvolaní obžalovaného G. R., proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, z 23. júna 2021, sp. zn. BB-8T/4/2021, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku
Obžalovanému G. R., narodenému X. U. XXXX v T., trvale bytom L. XXX,

u k l a d á

Podľa § 336b ods. 1 Trestného zákona za použitia § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. m) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona obžalovaného na výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica (ďalej tiež „Špecializovaný trestný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 23. júna 2021, sp. zn. BB-8T/4/2021 uznal obžalovaného G. R. (ďalej tiež „obžalovaný“ alebo „odvolateľ“) za vinného z pokračovacieho prečinu športovej korupcie podľa § 336b ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1. dňa 22. mája 2017 v čase o 16:40:40 h prostredníctvom mobilnej aplikácie VIBER oslovil v súčasnosti už právoplatne odsúdeného A. U., v tom čase hráča futbalového klubu W. D. R., s ponukou ovplyvnenia výsledku futbalového zápasu W. D. R. - G. E., ktorý sa mal uskutočniť dňa 24. mája 2017 o 17:00 h v Bardejove pričom mu za to ponúkol sumu v bližšie nespresnenej výške a to slovami: „keby si to poriešil tak minimálne 8 t by ste dostali“ s tým, že polovicu finančných prostriedkov mal dostať pred zápasom a polovicu po zápase, následne dňa 24. mája 2017 v presne nezistenom čase medzi 12:00 h a 13:00 h v R. na presne nezistenom mieste vo svojom vozidle spoločne s doteraz nezistenou osobou mužského pohlavia ponúkli A. U. sumu v presne nezistenej výške pohybujúcej sa medzi 5.000 € až 6.000 € za to, aby svojim konaním ovplyvnil výsledok vyššie označeného futbalového zápasu tak, aby prvý polčas skončil víťazstvom G. E. o 2 góly a celý zápas víťazstvom G. E. o 2 góly,

2. dňa 23. mája 2017 okolo 13:30 h po futbalovom tréningu v Bardejove po predchádzajúcej spoločnej dohode na podnet obžalovaného G. R. o tom, že v súčasnosti už právoplatne odsúdený A. U. osloví svojich spoluhráčov z futbalového klubu W. D. R. za účelom ovplyvnenia futbalového zápasu W. D. R. - G. E., ktorý sa mal uskutočniť dňa 24. mája 2017 o 17:00 h v Bardejove, tento telefonicky oslovil spoluhráčov H. E. a H. K. s ponukou, že v prípade prehry je možnosť privyrobit' si, avšak konkrétnu sumu im neuviedol, ak futbalový zápas obaja svojou hrou ovplyvnia v tom zmysle, že tento prehrávajú v prospech G. E.,

3. dňa 23. mája 2017 po futbalovom tréningu v Bardejove po predchádzajúcej spoločnej dohode na podnet obžalovaného G. R. o tom, že v súčasnosti už právoplatne odsúdený A. U. osloví svojich spoluhráčov z futbalového klubu W. D. R. za účelom ovplyvnenia futbalového zápasu W. D. R. - G. E. ktorý sa mal uskutočniť dňa 24. mája 2017 o 17:00 h v Bardejove, tento oslovil spoluhráčov M. H. a G. T., ktorým prisľúbil sumu vo výške 5.000 € až 6.000 € pred zápasom a následne rovnakú sumu po zápase, ak futbalový zápas svojou hrou ovplyvnia v tom zmysle, že tento prehrávajú v prospech G. E.,

4. dňa 24. mája 2017 v presne nezistenom čase po 19:07 h v Bardejove na futbalovom štadióne po skončení futbalového zápasu medzi futbalovými mužstvami W. D. R. - G. E. odovzdal v súčasnosti už právoplatne odsúdenému A. U., hráčovi W. D. R., sumu 1.000 €, ktorú mu predtým prisľúbil spoločne s doteraz nezistenou osobou mužského pohlavia ako odmenu za to, že svojim konaním ovplyvnil priebeh a výsledok tohto futbalového zápasu v prospech G. E., ktorá zápas vyhrala.

Za to Špecializovaný trestný súd uložil obžalovanému podľa § 336b ods. 1 Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. m) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd prvého stupňa zároveň zrušil výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 0T/366/2017 z 31. októbra 2017, právoplatnom toho istého dňa, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, podal obžalovaný odvolanie, ktoré prostredníctvom svojho obhajcu, ale aj sám písomne odôvodnil.

V písomných dôvodoch podaného odvolania obžalovaný uviedol, že v priebehu celého vyšetrovania odmietal vypovedať, pretože špeciálny prokurátor v Pezinku mu tvrdil, že z toho nebude mať nič s tým, že v apríli 2018 bol v pozícii agenta pri zadržaní 6 Ukrajincov z dôvodu športovej korupcie. Namietal, že na skutok v prejednávanej veci upozornil on sám, celý ho opísal, ako sa stal a až následne bol kontaktovaný svedok U., aby to potvrdil. V tejto súvislosti navrhol vypočuť Mgr. G. Z. z protikorupčného oddelenia NAKA v Košiciach, vyšetrovateľa O. z tohto istého oddelenia a pána W. z oddelenia integrity Slovenského futbalového zväzu.

Prostredníctvom svojho obhajcu obžalovaný v písomných dôvodoch podaného odvolania namietal, že

skutok, zo spáchania ktorého bol v prejednávanej veci uznaný vinným, oznámil orgánom činným v trestnom konaní on sám, následne aj keď objektívne po spáchaní stíhaného trestného činu pôsobil v procesnom postavení agenta podľa § 117 Trestného poriadku pri úspešnom odhaľovaní iných páchatel'ov športovej korupcie. Zároveň namietal, že pokiaľ by svoju vlastnú trestnú činnosť neoznámil, orgány činné v trestnom konaní by sa o nej nikdy nedozvedeli a po dohode s prokurátorom ju oznámil len preto, aby tým demonštroval, že skutočne je schopný svojou činnosťou prispieť k odhaleniu organizovanej skupiny páchatel'ov športovej korupcie, inak by sa logicky dobrovoľne neusvedčoval zo spáchania trestného činu. V tejto súvislosti obžalovaný navrhol, aby bola vykonaná lustrácia spisov Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a bol oboznámený spis vo veci, kde obžalovaný vystupoval v procesnom postavení agenta, pretože preukázanie týchto skutočností musí mať, podľa názoru odvolateľa, zásadný vplyv na rozhodovanie o treste, respektíve na možnú aplikáciu ustanovenia § 320 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sa k odvolaniu obžalovaného nevyjadril.

Na základe takto podaného odvolania postupoval Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a dospel k záveru, že je potrebné zmeniť výrok o treste, aj keď z iných dôvodov, aké uvádzal obžalovaný.

V posudzovanej trestnej veci bolo, podľa názoru najvyššieho súdu, pred súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie v zásade v takom rozsahu, ktorý mu vychádzajúc z ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku, umožňoval spravodlivé rozhodnutie v prejednávanej veci. Súd prvého stupňa vyhodnotil vykonané dokazovanie spôsobom uvedeným v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku a po takomto vyhodnotení dospel v zásade k správnym skutkovým a právnym záverom.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu, vzhľadom na vykonané dôkazy, ktoré súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí popísal a odôvodnil, bolo v posudzovanej veci nepochybne preukázané, že skutok tak, ako ho Špecializovaný trestný súd ustálil, sa stal, a že ho spáchal aj obžalovaný. Pritom v podrobnostiach odkazuje najvyšší súd na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ktoré z dôvodov procesnej ekonómie už neopakuje.

Správne zistený skutkový stav súd prvého stupňa aj správne právne posúdil, pretože obžalovaný tým, že spoločným konaním priamo a aj cez sprostredkovateľa ponúkol a poskytol úplatok inému, aby konal tak, že ovplyvní výsledok súťaže, dopustil sa pokračovacieho prečinu športovej korupcie podľa § 336b ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

Napokon odvolateľ úplnosť a správnosť ustáleného skutku, ale ani jeho právnu kvalifikáciu nenamietal, dožadoval sa ale, aby pri ukladaní trestu, prípadne aj v podobe podmieneného zastavenia trestného stíhania podľa § 320 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, bola zohľadnená ním tvrdená činnosť agenta pri odhaľovaní športovej korupčnej činnosti, ktorej sa mali dopustiť 6-ti Ukrajinci s tým, že spáchanie stíhanej trestnej činnosti orgánom činným v trestnom konaní oznámil len ako príklad, že je schopný k odhaleniu takejto trestnej činnosti prispieť pod prisľubom beztrestnosti zo strany prokurátora.

V tejto súvislosti je potrebné v prvom rade uviesť, že podmienené zastavenie trestného stíhania spolupracujúceho obvineného podľa § 218 Trestného poriadku je fakultatívnym inštitútom, ku ktorému môže (ale nemusí) prokurátor (prípadne súd prvého stupňa za použitia § 282 ods. 2 Trestného poriadku) pristúpiť po splnení podmienok vyplývajúcich z uvedeného ustanovenia, pričom na jeho použitie nemá obvinený právny nárok, a to ani za situácie, že sa s orgánmi činnými v trestnom konaní rozhodne

spolupracovať.

Z úradného záznamu z operatívneho vyťažovania obžalovaného z 30. januára 2018 plynie, že obžalovaný sa ako odmeny za poskytnuté informácie dožadoval prepustenia z ústavu na výkon trestu odňatia slobody, pričom mu bolo vysvetlené (opakovane), že takýto postup nie je možný. Zo zápisnice o výsluchu odvolateľa v pozícii svedka vo veci vedenej pod ČVS: PPZ-332/NKA-PK-VY-2018 plynie, že sa rozhodol byť nápomocný pri vyšetrovaní trestnej činnosti. Z uvedených listín nijakým spôsobom neplynie, že by orgány činné v trestnom konaní ponúkali obžalovanému použitie inštitútu spolupracujúcej osoby v prípade poskytnutia informácií z jeho strany, ale skôr nasvedčujú tomu, že to bol práve obžalovaný, kto sa snažil poskytovaním informácií takéhoto charakteru dosiahnuť pre seba priaznivejšie postavenie (prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody). Napokon vychádzajúc z ustanovenia § 218 Trestného poriadku k výsluchu spolupracujúceho obvineného v pozícii svedka je možné pristúpiť až potom, čo prokurátor trestné stíhanie obvineného uznesením podmiennečne zastaví a takéto uznesenie mu v súlade s ustanovením § 218 ods. 3 Trestného poriadku doručí. Obžalovaný však netvrdil, že by mu takéto uznesenie doručené bolo a ani ho súdu nepredložil, čo znamená, že ako spolupracujúci obvinený v pozícii svedka nevypovedal (vypovedal „len“ ako akýkoľvek iný svedok, teda osoba, ktorá mala vedomosť o skutočnostiach dôležitých pre trestné stíhanie). Zároveň sa žiada uviesť, že inštitút spolupracujúcej osoby je v zásade bežne používaný dôkazný prostriedok, niet preto dôvodu, pre ktorý by orgány činné v trestnom konaní listinné doklady týkajúce sa jeho použitia vo vzťahu k obžalovanému nezaložili do spisu, pritom nič nenasvedčuje tomu, že by si dozorujúci prokurátor v prejednávanej veci neplnil svoje povinnosti a nezabezpečil, aby do spisu namietané listiny (ak by existovali) založené boli.

Pokiaľ obžalovaný odvolaciemu súdu v podstate navrhoval z tohto dôvodu jeho trestné stíhanie podmiennečne zastaviť, k tomu je potrebné uviesť, že ustanovenie § 320 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku takýto postup neumožňuje, keďže predpokladá podmiennečné zastavenie trestného stíhania len podľa § 282 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý výslovne odkazuje len na ustanovenie § 216 ods. 1 Trestného poriadku (nie aj podľa § 282 ods. 2 Trestného poriadku odkazujúce na ustanovenie § 218 ods. 1 Trestného poriadku).

Inak povedané podmiennečné zastavenie trestného stíhania spolupracujúcej osoby je v štádiu konania pred súdom prvého stupňa ešte možné (postupom podľa § 282 ods. 2 Trestného poriadku odkazujúceho na ustanovenie § 218 ods. 1 Trestného poriadku), nie však už v štádiu odvolacieho konania, keďže to ustanovenie § 320 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku nepripúšťa. Avšak aj v štádiu konania pred súdom prvého stupňa podmiennečné zastavenie trestného stíhania spolupracujúcej osoby prichádza do úvahy len za predpokladu, že trestné stíhanie ohľadom trestnej činnosti, ktorej objasneniu spolupracujúca osoby napomáha ešte prebieha (vychádzajúc z ustanovenia § 218 ods. 2 Trestného poriadku, keďže v uznesení o podmiennečnom zastavení trestného stíhania sa spolupracujúcemu obvinenému uloží povinnosť, aby sa v skúšobnej dobe významnou mierou podieľal na objasnení stíhanej trestnej činnosti, ale pokiaľ by jej vyšetrovanie už bolo ukončené, nebolo by sa na čom podieľať), pričom obžalovaný tvrdil, že trestná činnosť ním spomínaných 6-tich Ukrajincov už bola objasnená, teda v súčasnosti už niet na objasňovaní čoho sa podieľať.

Napriek tomu sa žiada pre úplnosť ešte uviesť, že aj v prípade, ak by bola skutočne pravda, že obžalovaný sa významnou mierou podieľal na objasnení športovej korupčnej trestnej činnosti, sama osebe táto skutočnosť dôvodom pre podmiennečné zastavenie trestného stíhania obžalovaného ako spolupracujúceho obvineného, nie je. Prínos spolupracujúcej osoby v podobe pomoci pri objasňovaní trestnej činnosti by musel byť významný, zásadný, navyše pri tak závažnej trestnej činnosti, že záujem spoločnosti na objasnení takéhoto trestného činu by prevyšoval záujem na trestnom stíhaní obžalovaného, zohľadňujúc pri tom závažnosť trestného činu, ktorý sa má objasniť vrátane jeho následkov, ako aj trestného činu, ohľadom ktorého má byť trestné stíhanie podmiennečne zastavené, osobu obvineného, okolnosti prípadu a podobne.

Obžalovaný mal napomáhať pri objasňovaní športovej korupcie, pričom sám sa športovej korupcie dopúšťal a aj keď nepochybne ide o závažnú trestnú činnosť, na potieraní ktorej má štát záujem, predsa

len nejde o trestnú činnosť zvlášť závažnú (nejde o závažné nezvratiteľné ublíženie na zdraví, či spôsobenie smrti človeka ako najzávažnejšieho a neodstrániteľného následku). Preto ani najvyšší súd významný činiteľ svedčiaci v prospech záveru o strate záujmu na trestnom stíhaní obžalovaného nezistil. Navyše výrazne v neprospech straty záujmu na trestnom stíhaní obžalovaného vyznieva jeho trestná minulosť. Obžalovaný má necelých 31 rokov, napriek tomu má v odpise registra trestov 19 záznamov, teda v 18 prípadoch (v prvom prípade išlo o podmienené zastavenie trestného stíhania) sa trestného činu už dopustil (fikcia neodsúdenia sa z hľadiska hodnotenia osoby na skutočnosť, že aj v týchto prípadoch sa páchatel trestného činu dopustil, nevzťahuje), v prvých troch prípadoch (mimo podmieneného zastavenia) ako mladistvý, pričom v prevažnej miere išlo o majetkovú trestnú činnosť. Za takejto situácie, keď ukladané tresty zjavne neplnia svoj výchovný účel, sa do popredia dostáva ochranná funkcia trestu, teda úloha ochrániť spoločnosť pred páchaním trestnej činnosti zo strany obžalovaného.

Podľa názoru najvyššieho súdu preto podmienky pre podmienené zastavenie trestného stíhania obžalovaného ako spolupracujúceho obvineného plynúce z ustanovenia § 218 Trestného poriadku ani neboli splnené, a to ani za situácie, že by z časového hľadiska bol takýto postup možný.

S ohľadom na vyššie uvedené by bolo teda dopĺňanie dokazovania vypočutím obžalovaným navrhovaných osôb, či lustráciou spisov prokuratúry, nadbytočné, a preto najvyšší súd tomuto návrhu nevyhovel.

Súd prvého stupňa postupoval správne, keď skutočnosť, že obžalovaný svoju trestnú činnosť sám oznámil, posúdil ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. m) Trestného zákona, ktorá významným spôsobom ovplyvnila výmeru jeho trestu. Za prečin športovej korupcie podľa § 336b ods. 1 Trestného zákona je možné uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí od 1 do 5 rokov. Obžalovanému nepochybne priťažovalo, že v minulosti už bol za trestný čin odsúdený [§ 37 písm. m) Trestného zákona]. Pokiaľ by uňho nebola zistená poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. m) Trestného zákona (sám oznámil trestný čin príslušným orgánom), bola by uňho zistená prevaha priťažujúcich okolností a súd by musel ukladať trest v rámci zvýšenej trestnej sadzby podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona v rozmedzí od 2 rokov a 4 mesiacov (zvýšená dolná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu z rozdielu medzi jej hornou a dolnou hranicou podľa § 38 ods. 8 Trestného zákona) do 5 rokov. Vďaka oznámeniu svojej trestnej činnosti si obžalovaný vytvoril vyššie spomínanú poľahčujúcu okolnosť, čo súdu umožnilo postupovať pri ukladaní trestu podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona a vychádzať zo zákonom stanovenej neupravovanej trestnej sadzby v rozmedzí od 1 do 5 rokov.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia plyní, že pri ukladaní trestu prihliadal súd prvého stupňa na spôsob spáchania trestného činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, existenciu poľahčujúcej a priťažujúcej okolnosti, osobné pomery obžalovaného, možnosti jeho nápravy.

U obžalovaného bola zistená (ako to už bolo vyššie naznačené) rovnováha jednej poľahčujúcej a jednej priťažujúcej okolnosti.

Aplikujúc potom zásady pre ukládanie trestov vyplývajúce z ustanovenia § 34 ods. 4 Trestného zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, ako aj účel trestu, ktorým je, vychádzajúc z ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného zákona ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasné odradenie iných, dospel aj najvyšší súd k záveru, že na prevýchovu obžalovaného a ochranu spoločnosti by súdom prvého stupňa uložený trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov (ako trest súhrnný zohľadňujúci aj trest vo veci sp. zn. OT/366/2017) bol v zásade trestom tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie, primeraným.

Súd prvého stupňa však nepostupoval správne, pokiaľ obžalovanému ukladal súhrnný trest odňatia slobody za súčasného zrušenia výroku o treste v trestnom rozkaze sp. zn. OT/366/2017 z 31. októbra

2017, právoplatnom toho istého dňa. Zo spisu vzťahujúceho sa na uvedené rozhodnutie je zrejmé, že predmetný trestný rozkaz bol obžalovanému doručený 31. októbra 2017 (§ 353 ods. 8, veta druhá, Trestného poriadku), pričom skutok v dotknutej veci spáchal 28. októbra 2017. Skutok v prejednávanej veci obžalovaný spáchal 24. mája 2017. Rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/163/2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3To/11/2017, ako to plynie z odpisu registra trestov, ale aj na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovaného prečítaného naposledy uvedeného rozsudku (jeho podstatného obsahu) bol 12. októbra 2017 obžalovaný uznaný vinným z trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený tam konštatovaný trest. Z uvedeného je potom zrejmé, že medzi skutkom v prejednávanej veci (24. mája 2017) a skutkom vo veci sp. zn. 0T/366/2017 (28. októbra 2017) bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok sp. zn. 3To/11/2017 (12. októbra 2017), ktorý prerušil zbiehanie do úvahy prichádzajúcich skutkov a tým vylúčil použitie ustanovení o súhrnnom treste podľa § 42 Trestného zákona. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že medzičasom došlo k fikcii neodsúdenia vo vzťahu k odsúdeniu rozhodnutím sp. zn. 3To/11/2017, pretože v čase spáchania skutku vo veci sp. zn. 0T/366/2017 toto odsúdenie zahladené nebolo (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 59/2018).

Preto najvyšší súd napadnuté rozhodnutie vo výroku o treste zrušil a obžalovanému uložil samostatný trest odňatia slobody vo výmere 13 mesiacov, ktorý spolu s „oživnutým“ trestom odňatia slobody vo veci sp. zn. 0T/366/2017 (5 mesiacov) zodpovedá (z hľadiska výmery) súdom prvého stupňa uloženému súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov.

Súd prvého stupňa zaradil obžalovaného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženiam, teda najmiernejšieho ústavu, podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona a keďže odvolanie v prejednávanej veci podal len obžalovaný, nebolo možné rozhodnutie v jeho neprospech zmeniť (§ 322 ods. 3, veta druhá, Trestného poriadku) a zaradiť ho do prísnejšieho ústavu, a to aj keď sa obžalovaný takéhoto postupu na verejnom zasadnutí konanom o jeho odvolaní dožadoval s odôvodnením, že teraz vykonáva trest v ústave so stredným stupňom stráženia, a preto najvyšší súd obžalovaného taktiež zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyseľne rozhodol tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok prípustný nie je.